

Elly de Hullu-Vlaspolder, uitvaart 2 maart 2021

'Misschien is niets geheel waar... en zelfs dát niet'
(Multatuli)

Al vele jaren geleden legde mijn moeder vast dat deze filosofische uitspraak, die tot nadenken stemt, op het overlijdensbericht moest staan.

Niets is geheel waar, maar wel waar is, dat we nu afscheid moeten nemen.
Aan een lang, actief en waardevol leven is een einde gekomen.
Ruim 64 jaar waren we samen, we deelden lief en leed en het gemis zal groot zijn.

Elly Vlaspolder werd geboren aan de Mathenesserdijk in Rotterdam. Het gezin, ondertussen uitgebreid met zus Jo, verhuisde in de oorlog naar 'het Pleintje' in Den Briel waar mijn opa werk kreeg.

In Den Briel maakt Elly in oorlogstijd de HBS-B af en ging werken, want mogelijkheden tot studeren waren er niet. Eigenlijk had ze heel graag Weg- en waterbouw willen studeren.

In 1950 trouwde Elly met Pieter de Hullu, de zoon van de leraar wiskunde op de HBS en zij gingen inwonen op het Maarland bij haar schoonouders. Daar werd in 1954 Marina geboren, terwijl mijn vader op zee was...

Het gezin verhuisde naar de Kethelweg in Vlaardingen en daar werd ik in 1956 geboren. Mijn vader was soms wel 10 maanden weg, zodat mijn moeder zich ontwikkelde tot een zeer zelfstandige vrouw.

In 1961 overleed mijn zus Marina op 6-jarige leeftijd aan kanker. Gelukkig was mijn vader toen wel thuis. Deze periode van ziekte, behandelingen en sterven heeft een onuitwisbare indruk achter gelaten, die voor ons alle drie bepalend is geweest voor onze manier van denken.

Een door Marina geregen ketting is door Marita verwerkt in het bloemstuk.

Mijn moeder stortte zich op vrijwilligerswerk voor het Rode Kruis. Al jong ging ik in het kader van 'Welfare-werk' mee naar 'patiënten'. We bemanden verkoopkramen, telden geld van de collecte en waren veel weken samen in Huize IJsselviert om vakantieweken voor chronisch zieken en gehandicapten te helpen verzorgen.

Ook voor de padvinderij, de scoutingwinkel en de RAVO-drumband was mijn moeder actief. Rijden van en naar evenementen en zomerkampen, kampdassen naaien, gehandicapte padvindsters vervoeren, ze was altijd beschikbaar.

Later, tijdens de ruim 30 jaar dat ik druk was met rolstoeldansen en later rollatordansen, heeft ze veel werk gedaan. Formulieren ontwerpen, een kraampje bemannen bij grote wedstrijden, koekjes bakken, het examensecretariaat voeren en nog veel meer.

Mijn ouders hebben mij altijd gesteund, welke richting ik ook ging: vooruit, linksom, rechtsom of terug, zij steunden mij en hebben veel mogelijk gemaakt waardoor ik ben geworden wie en wat ik ben. Ik ben ze daarvoor veel dank verschuldigd.

Mijn moeder maakte meerdere lange en korte reizen met mijn vader en zag veel van de wereld. We hebben ook samen reizen meegemaakt, zoals de kustreizen tussen, Rotterdam, Antwerpen, Amsterdam, Hamburg en Londen. Daar waren we in de Kersttijd, we doorkruisten de stad en zagen in St. Pauls' Cathedral de mooiste Kerststal ooit, met manshoge figuren, gemaakt van gras en stro.

Eenmaal voeren we 5,5 week -een hele zomervakantie - mee: vliegen naar Aruba, en varen naar Jamaica, naar Texas en langs de oostkust van de VS naar Canada. Dankzij de scheepsboekenkist las ik tijdens die reis zowat alle boeken voor mijn eindexamenleeslijst.

Urenlang stonden we, bij nacht en ontij, op de brug. We zorgden ervoor nooit iemand in de weg te lopen, maar misten niets: de aankomst van de loodsboot, het verbinden met de sleepboten, het zorgvuldig afmeren enzovoort enzovoort.

Ook reisde mijn moeder tweemaal naar Noorwegen toen ik daar woonde. Eenmaal alleen, eenmaal met mijn vader. Ze reisde regelmatig mee naar rolstoeldansevenementen in het buitenland, zoals in Oslo, Warschau en Athene.

Jarenlang maakten we elk jaar rond 1 september een reisje: Vlieland, een rondje IJsselmeer en stedentrips naar Oslo, Londen, Athene en Rome. Dagenlang doorkruisten we de steden, te voet of per openbaar vervoer. Tweemaal voeren we met het kleine vracht- en passagiersschip Kong Olav langs de kust van Noorwegen. We genoten van het mooie landschap, maar vooral ook van het varen, het laden- en lossen en alles wat erbij komt kijken.

Vanuit Vlaardingen, waar we eenmaal verhuisden, trokken mijn ouders naar Goedereede, eerst in 'het appartement' van de Koningspleisterplaats, toen naar het monumentenpand aan de haven.

Mijn vader – ondertussen met pensioen – inspecteerde schepen en mijn moeder volgde een opleiding tot yoga-docent en gaf lessen. Samen maakten ze zich de eerste beginselen van werken met de (toen nog primitieve) computer eigen!

Ze waren nog geen 64 jaar toen ze besloten naar de serviceflat IJsselzicht in Capelle a/d IJssel te verhuizen. Een goed besluit, want niet lang daarna werd mijn vader ziek en hij overleed op 2 april 1992, 65 jaar oud. Hij bepaalde zijn eigen moment, rondde zijn leven af en wij wensten hem 'goede reis'.

Mijn moeder heeft in de jaren daarna tientallen interviews gegeven over de gang van zaken rond euthanasie. Zij deed dit in het Nederlands en het Engels aan vele journalisten, o.a. aan een filmploeg uit Japan. Ze vertelde hoe mooi het was dat mijn vader het langer volhield omdat hij wist dat hij zelf kon aangeven wanneer het genoeg zou zijn en hij dan ook zou worden verlost.

Daarnaast ging mijn moeder vol energie verder met yogalessen geven, bestuursfuncties in de bewonersvereniging en uiteraard computerwerkzaamheden en computerlessen.

Ze verhuisde naar serviceflat Wimbledon in Amstelveen, waar ze vrijwilliger was in een internetcafé en later naar Schouwenhove in Leiden, vlakbij Katwijk, waar ze vroeger met opa en oma met vakantie ging!

Ook daar gaf ze computeradvies aan medebewoners en leidde ze een internetcafé voor Seniorweb. De computer stond centraal, tot het laatste moment!

Twee dagen voor haar overlijden controleerde zij – kritisch als zij was - nog de Nieuwsbrief van Schouwenhove op spel- en taalfouten, komma's, spaties en punten!

In 2009 kreeg ze er een hele bonusfamilie bij waar ze heel blij mee was: Marita met haar kinderen Tatjana en Jan-Paul, schoonzoon Jim en de kleinzoons Morgan en Gregory. Later kwam daar Alistair nog bij.

Maar ze kreeg ook te maken met weer een geval van kanker in haar gezin. Gelukkig liep dat allemaal erg goed af, maar het was verschrikkelijk om haar het nieuws van die diagnose te brengen.

Langzamerhand kwamen er steeds meer lichamelijke gebreken en dat bij een glasheldere geest...

Vanaf haar 90ste ging het bergafwaarts en de angst voor afhankelijkheid werd steeds groter.

De laatste maanden en weken ging de lichamelijke aftakeling steeds sneller en zij kreeg elke dag meer moeite om aan een nieuwe dag te beginnen.

Citaat uit een brief die zijn voor de SCENarts schreef:

Hoe moeilijk de beslissing ook is, hoe pijnlijk het ook is om mijn dochter en haar huisgenote, mijn zus en anderen achter te laten...

Genoeg is genoeg.

Daarom restte ons niets anders, dan - na het doorlopen van alle procedures en het afhandelen van de zaken die ze zelf wilde regelen - en na het ophalen van tientallen herinneringen - afscheid te nemen en haar een goede reis te wensen.

Zoals ze heeft geleefd, is ze vertrokken: vastberaden, dapper en moedig. We zijn oneindig trots op haar en zullen haar heel erg missen.

Dankwoord

Ik wil iedereen bedanken, die tijdens haar leven en in de laatste maanden, weken en dagen zoveel voor haar hebben betekend. Elke vorm van aandacht, de lieve kaartjes, mailtjes en telefoontjes, het heeft haar allemaal zo goed gedaan. En dat geldt ook voor ons: Marita en ikzelf voelden en voelen ons aan alle kanten liefdevol ondersteund.

Namens Marita, Tatjana, Jan-Paul, Jim, Morgan, Gregory en Alistair:

BEDANKT